

[Birte Weiss]

Det er jo en god regel, at man altid takker for en redegørelse her i Folketinget, og den regel vil jeg naturligvis ikke afvige fra i dag. Men jeg vil godt føje til, at vi egentlig hellere havde set et lovgivningsudspil, som vel også nærmest lå i luften i forbindelse med racismedebatten den 3. december 1991, så meget desto mere som der allerede ligger stabler af udredninger, analyser og forslag om indvandrerpolitikken.

Jeg vil derfor starte med at spørge regeringen, hvornår der begynder at ske noget på området. Det er faktisk 3 år siden, at Folketingets Kommunaludvalg pålagde regeringen at komme med et lovgivningsudspil om bedre integration, og vi taler alligevel tilsyneladende stadig om udredninger og analyser og alt sådan noget. Nu må den tid snart have indfundet sig, hvor vi skal bevæge os væk fra redegørelsesstadiet i udlændinge- og indvandrerpolitikken.

Når jeg tager dette måske en smule utålmodige udgangspunkt, er det, fordi jeg reelt synes, at »forhaling« er den mest rammende overskrift på regeringens indvandrerpolitik. Hvis vi ser lidt tilbage, var det først sådan, at man simpelt hen benægtede, at der var nogle problemer, som skulle løses. Senere måtte man nødtvungent – eller jeg skulle måske snarere sige tvunget af det socialdemokratiske forslag i foråret 1989 – sætte noget rapportskrivning i gang, og det er man så fortsat med. Og imens vi har ventet på regeringen, har indvandrerproblemerne vokset sig større og større. Koncentrationen af indvandrere i bestemte bydele og skoler er vokset, bare for at tage et eksempel. Hvis vi ser på en af de bydele, der har den største koncentration af indvandrere, nemlig Vesterbro i København, er i gennemsnit halvdelen af børnene i bydelens fem skoler fremmedsprogede i dag, i øvrigt med Gasværksvejens Skole i toppen med 72,1 pct. fremmedsprogede.

Og mens vi har ventet på regeringens udspil, er også arbejdsløsheden blandt indvandrerne vokset. I dag er hver tiende dansker, hver fjerde jugoslav og mellem hveranden og hver tredje tyrker i Danmark arbejdsløs. Det er vel egentlig ret ejendommeligt, at disse tal ikke har gjort noget særlig stort indtryk på arbejdsministeren. Jeg undrer mig over, at han ikke for længst har sat sig i bevægelse for at engagere arbejdsmarkedets parter i løsningen af problemerne eller dog i det mindste lavet en hand-

lingsplan eller noget andet, der kunne fremskynde realiseringsfasen af tingene.

Og mens vi har ventet på regeringen, er også antallet af voksne indvandrere, der vil lære dansk, vokset. Og hvad har reaktionen, i hvert fald indtil for nylig, været fra regeringens side? Den har ofte været en påstand om, at indvandrerne ikke gider lære dansk, og at de derfor ikke kan integreres ordentligt i det danske samfund.

Eller for at tage noget helt fjerde: Mens vi har ventet på regeringen, er uddannelsen af tolke i indvandrersprog, tosprogede lærere, pædagoger og andre nøglepersoner, som kan være bindeled mellem indvandrerne og det danske samfund, blevet økonomisk udsultet. Jeg skal nok lade være med at komme med flere eksempler, men jeg synes, det er åbenbart, at regeringens tøven har gjort de fremmede endnu mere fremmede i det danske samfund og derfor ufrivilligt givet næring til det lille, snigende fremmedhad.

Jeg vil derfor godt sige til de ministre, der deltog i debatten om racisme kort før jul: Det er ikke nok at sige alle de rigtige ord, når man taler om disse emner. Træder man op imod fremmedhadet i praksis? Det er kun ved en ændret praksis, man kan undgå, at store indvandrergrupper bliver et nyt ugleset proletariat. Jeg vil også i al stilfærdighed sige til de implicerede ministre: Rapportskrivningens tid på dette område er endeligt forbi, nu er det handling, der er brug for. Det, vi efterlyser hos jer og i øvrigt har efterlyst i årevis, er det politiske mod til bl.a. at lovgive om bedre udligningsordninger kommunerne imellem, så de kommuner, der har mange indvandrere, ikke kommer til at bære en unødigt stor byrde i forhold til dem, der ingen har.

Vi har også efterlyst initiativer, der kunne føre til et mere nuanceret bosætningsmønster. Vi har talt om bedre undervisningstilbud til voksne, så man kommer ud over den absurde situation, at på den samme skolebænk i det samme lokale sidder der både analfabeter og indvandrere med en høj uddannelsesmæssig baggrund fra hjemlandet. Det betyder naturligvis også, at der kommer alt for få gode resultater ud af de penge, man trods alt bruger på dette område. Vi har også efterlyst en opstramning af og forsøg med modersmålsundervisningen, og jeg kunne nævne mange andre eksempler, men lad det blive herved.